

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβαίως καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΒΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7.— Ἑσπερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομῆς ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν βτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΠΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

περίοδος Η'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 18 Ἰαννουαρίου 1903

Ἔτος 23^{ον}—Ἀριθ. 3

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ μὲ μεγαλοπρεπῆς κίνημα, ὁ Ἀνδρῆκος ἐπῆρε μὲ τὸν σουγιάν βούτυρον ἀπὸ τὸ ἰδιόκτον του κομμάτι, καὶ το ἔββαλεν εἰς τὸ κομμάτι τῆς Μαρούσας.

Τώρα ἡ συνείδησίς του τῷ ἔλεγεν ὅτι εἶχε κάμη ἐλόκληρον τὸ καθήκον του, καὶ ἠσθάνθη χαρὰν μεγάλην.

— Σοῦ ἀρέσει, εἰ; εἶπε πρὸς τὴν Μαρούσαν,

— ὦ, ναί! ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Ἄλλὰ ἔτρεμε.

— Τί, κροῦνεῖς;

— Λίγο.

— Παράξενο. Ἐγὼ δὲν κρούνω καθόλου.

— Μὰ ἐσύ φορεῖς χονδρὰ ρούχα μάλλινα. . . ἐγὼ μόνο μιά φούστα καὶ ἕνα πουκαμισάκι πᾶνινο ἔπειτα εἶνε καὶ κατακουρελιασμένα.

— Θέλεις νὰ κάμωμε μιά τρῶπα ἔστων ὄχτο καὶ νανάψωμε μέσα φωτιά;

Ἄλλο τοῦ δὲν ἤθελεν ἡ κακομοῖρα ἡ Μαρούσα!

— Ναί, ναί, εἶπε ἡ εἶνε πολὺ εὐμορφα.

— Σὺ θὰ πᾶς νὰ εὔρης ξύλα· ἐγὼ θὰ κάμω τὴν τρῶπα.

— Μὲ τί;

— Μὲ τὸ σουγιά μου ντέ! Μαῦ τον ἀγόρασε ὁ πατέρας μου, ὅταν πῆγαμε ἐστὸ πανηγύρι τοῦ Πλωμαριστοῦ.

Συνῆλθε κάπως μὲ τὸ λιτόν γαῦμα τοῦ εἶχε κάμη ἡ Μαρούσα, καὶ ἐπῆγε νὰ μαζεύσῃ μερικὰ ξηρόκλαδα. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ, ὁ Ἀνδρῆκος ἔσπλαξεν ἕν μικρὸν κοίλωμα εἰς τὸν ὄχθον, εἰς μέρος ὅπου δὲν ἔπληρξε διόλου χορτάρι.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς θανάψωμε τὴν φωτιά μας; ἠρώτησεν ἡ μικρά.

— Βλέπεις ἐκείνη τὴν καμινάδα ἐκεῖ-πέρα; Εἶνε τὸ σπίτι τοῦ

Ἰθάν Κέρνοζη. Πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ φέρῃς λίγη φωτιά ἐστὸ παπούτσι σου.

— Μὰ δὲν ἔχω παπούτσια.

— Καὶ γιατί;

— Νά, γιατί δὲν ἔχω λεπτὰ νάγοράτω.

— Πάρε λοιπὸν τὸ δικό μου, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος.

Ἡ μικρὰ ἤρρισε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν Ἰπαυλιν τοῦ Ἰθάν, μὲ ὅσην γρηγοράδαν εἶχαν ἀκόμη τὰ ποδαράκια τῆς, τὰ δυνατισμένα ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν στέρησιν τόσο καιροῦ. . . Σὲ λίγο ἐγύρισε, φέρουσα εἰς τὸ τσαρουχάκι τοῦ

Ἀνδρῆκου ὀλίγα κάρβουνα ἀναμμένα καὶ σκεπασμένα μὲ στάκην.

— Κακοὶ ἄνθρωποι! εἶπεν ἀδείαζουσα τὰ κάρβουνα εἰς τὴν τρῶπαν, τὴν ὅποιον εἶχεν ἀνοίξῃ ὁ μικρὸς. Μ' ἐδέχτηκαν ὡς σκυλί!

Αὐτὸ ἐξέπληξε κάπως τὸν φίλον μας, διότι ἂν ὑπῆρχε τόπος ὅπου νὰ δέχωνται τοὺς πτωχοὺς μὲ τὸν πλέον φιλόξενον τρόπον, αὐτὸς ἦτο ἡ Βρετανία. Ἐπειτα ἤξευρεν ἐκ πείρας, ὅτι ὁ Ἰθάν Κέρνοζης ἦτο λαμπρὸς ἄνθρωπος.

— Περιέργο! εἶπε, φουδὼν μὲ δὴν τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων του.

Ἦστερ' ἀπὸ ὀλίγας στιγμᾶς, τὰ ξηρόκλαδα ἀναφαν μὲ κρότον καὶ μὲ σπίθες λαμπρές.

— Ζεστάσου! εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος, σπρώχνων τὴν Μαρούσαν πρὸς τὴν φωτιάν. Ἐ, καλὰ ξέρω καὶ τὴν ἀνάθω; Ὁ Ἀλέκος, ὁ γιὸς τοῦ κηπουροῦ, μ' ἔμαθε.

— Ποῦ κάθεσαι; ἠρώτησεν ἡ Μαρούσα, ἀπλώνουσα τὰ χεράκια ἀντικρὺ εἰς τὴν φλόγα.

— Νά, βλέπεις ἐκεῖνον τὸν καπνὸ, ποῦ ἀνεβαίνει ἐκεῖ πέρα; τὸ σπίτι μας εἶνε ἀπὸ κάτω. Καὶ σὺ; ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σου;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω.

— Ποῦ κοιμάσαι;

— Στὰ χωράφια.

— Καὶ ποῦ τρᾶς;

— Ὅπου τύχη καί. . . ὅ,τι τύχη. . .

— Ἄ! ἔκαμεν ὁ Ἀνδρῆκος πολὺ σκεπτικὸς.

— Τί συλλογιέσαι; ἠρώτησεν ἡ μικρά.

— Νά σου πᾶν τὸ μεσημέρι θὰ πᾶγω νὰ φάγω. Θὰ εἴθης μαζί μου, καὶ ἡ μητέρα μου θὰ σοῦ δώσῃ ψωμί καὶ

* Δὲν ἔχω οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα. (Σελ. 9, στήλ. γ.)

γάλα... μπορεί μάλιστα και άχιδάδες...
 — Μή με διώξη; ηρώτησεν η Μαρούσα με φοβερόν ύφος.

— Α, όχι! προτε δέν διώχνουν τους πτωχούς 'στό σπίτι μας. Μία φορά ο Κιντού... είνε ο σκύλος μου... ο Κιντού εδάγκασε ένα πτωχό, και ή μητέρα μου τον εβάρσσε. Ο Κιντού έκαμε να φύγη, έπάτησε τα γατάκια, και ή γάτα μας τον έγρατσούνισε. Α, να τον έβλεπες τί άστείος πού ήταν, καθώς έτριβε τή μουσούδα του!

Και ο Ανδρικός ήρχισε να γελά, ένθουμώμενος τον μορφομαρόν του Κιντού. Ο δέ σκύλος, ο όποιος εΐχεν άκούση τόνόμα του, έπληρώσσε σείων τήν ούραν, και άκκοούμθησε τήν πελωριαν του κεφαλήν επάνω εις τα γόνατα του παιδιού.

Εν ή τόν έχάιδευαν και οι δύο κ' έγελούσαν, ένας χωρικός γείτονας, ο όποιος επήγαιεν εις τήν αγοράν, επέρασεν από σμά των.

— Τι κάνεις εκεί, παιδί μου; εΐπε προς τον Ανδρικών, τον όποιον έγνώριζε.
 — Ζεσταίνω τή κοριτάκι που βλέπεις, απεκριθή ο Ανδρικός.

— Α, καλά! να λοιπόν, βάλε κι αυτά 'στη φωτιά σου να κάνης χάρι! εΐπεν ο καλός άνθρωπος, κ' έβγαλεν από τή καλάθι του πέντε-έξη πατάτες, τας όποιας έδωσεν εις τον Ανδρικών.

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ, κ'ρ Πέτρε! εφώναξεν ο Ανδρικός, κατενθουσιασμένος με τή ανέλπιστον χάρισμα.

Εχωσε τες πατάτες εις τον μικρόν του φούρνου και τας έσκέπασε με στάκην, επάνω εις τήν όποιαν εσώρευσε τή κάρβουνα.

Οι πατάτες εφώνοντο και οι φίλοι μας συνωμιλούσαν. Ο Ανδρικός, με τήν μαγειρικήν και με τήν συντροφίαν, ελησημόνησε να προσέχη τή ζήα του. Η Αστέρω, ή εμόρφη αγελάδα, εΐχε περάση τον δ'χρον, που τήν έχωριζεν από τή γειτονικόν χωράφι, ή δέ Κανέλλω, ή γίδα, εΐχεν εκτίαση εν άγκυρωτόν περιφραγμα και αυτήν τήν στιγμήν ελεηλατούσε τή νέα βλαστάρια ενός μικρού δένδρου. Εις τή άναμεταξή ο Κιντού, καθισμένος σμά εις τον κύριόν του, εφαινετο προσεκτικός δσον κ' εκείνος εις τή λεγόμενα, και δέν έβλεπε τίποτε.

Η άμέλεια αυτή ήμπορούσε να έχη πολύ κακάς συνεπειάς δια τή ταυτιά του μικρού βοσκου, και μάλιστα διότι τή γειτονικόν κτήμα εΐχεν αλλάξη κύριον από χτες. Ένας άνθρωπος από τή Λαγκουνέκ, φιλάργυρος και σκληρός, εΐχε διαδεχθή τον Υβάν Κέρνοζην, του όποιου ο Ανδρικός έγνώριζε τήν καλοσύνην. Εξηκολούθει λοιπόν να όμιλή και να ανακρίνη τήν μικράν του σύντροφον, με τήν τολμηράν εκείνην περιέργειαν ή όποια συγχωρεΐται μεταξή

παιδιών, αλλά δέν επιτρέπεται βέβαια και μεταξύ μεγάλων.

— Από που είσαι; τήν έρωτούσεν.
 — Από τή Λουαννέκ.

— Τι δουλειά έκαμε ο πατέρας σου; Ο δικός μου είνε φαρμάς.

— Δέν έγνώρισα ούτε τον πατέρα μου ούτε τήν μητέρα μου. Η γρηά Μαργαρίτα μου εΐπε πως επήγικαν σε ναυαγιο.

— Ποιά είνε αυτή ή γρηά-Μαργαρίτα; — Είνε μία φτωχή γυναίκα 'στό Λουαννέκ, που με εΐχε πάρη σπίτι της και μου εδινε να τρώγω.

— Δέν ήλθε τώρα μαζί σου; — Πέθανε και αυτή προ όκτώ ήμερών, εφίθρησεν ή Μαρούσα, σκουπίζουσα ένα δάκρυ.

— Α! έκαμεν ο Ανδρικός.
 Κ' επείτα προσέθεσε φιλοσοφικός:

— Μπα! έτελειώσαν τή ξύλα; — Μ' εδερνε συχνά, εξηκολούθησεν ή Μαρούσα, βυθισμένη δλη εις τας αναμνήσεις της, αλλά μονάχα σαν επκράτινε κρασί.

— Δέν πρέπει λοιπόν να την κλαΐς, αφού σ' εδερνε, εΐπεν ο Ανδρικός, δέν μου λές, έτελειώσαν τή ξύλα;

— Μ' εδρα αυτά εγώ τήν αγαπούσα τήν καϊμένη τήν Μαργαρίτα, γιατί δέν εΐχε κακή καρδιά. Επειτα, όλονόναχη καθώς ήταν 'στον κόσμο, τί να σου κάμη; — Αλήθεια, άμα είνε κανείς μοναχός του, βαρύνεται. Δέν έχομε άλλα ξύλα.

Η Μαρούσα εσηκώθη κ' επήγεν εις τον πλησίον αγρόν, δια να μαζεύση άκμή όλίγα ξηρόκλαδα.

— Αχ! Θέ! μου! εΐπεν επιστρέφουσα εξαφνα ή αγελάδα σου είνε μέσα 'στό τριφύλλι!

— Αμέ οι γίδες; εφώναξεν ο Ανδρικός, κυττάζων με άνησυχίαν.

Και οι γίδες επίσης εΐχαν έμβη εις τή κτήμα. Ο Ανδρικός και ο Κιντού ήρχισαν να τρέχουν, δια να γυρίσουν όπισω τους δραπέτας, ή δέ Μαρούσα τους ήκολούθησε. Δυστυχώς, ήτο πλέον πολύ άργά. Ένα μεγάλο παιδί, καμμιά είκοσαριά χρόνων, με πρόσωπον τραχύ και ζωώδες, ήρχετο κατ' επάνω των μ' ένα χονδρό ραβδί εις τή χέρι.

Αρχισε πρώτα να χαιδεύη... όχι πολύ μαλακά, τή πλευρά της κυρίας Αστέρω, ή όποια εΐσε επιμαρθητή δια τήν λαιμαργίαν της. Επειτα βλέπει τόν Ανδρικών, τρέχει, σου τον αρπάζει από τον γιακάν και τον στρώνει 'στό ξύλο, με τόνσον ελαφράν συνειδησιν, ως να εκτυπούσε κανένα παιδί της ηλικίας του.

Είνε αλήθεια, ότι ο Ανδρικός του άμίλησε με κάποιαν αυθάδειαν, άλλ' αυτός δέν ήτο λόγος δια να καταχρασθή ο άλλος τήν δύναμίν του εναντίον μικρού παιδιού! Αυτή βέβαια ήτο και ή γνώμη του Κεμπάν, διότι εύθως επήρε φόραν, άρμησε κατά του έχθρου και του

εκατάφερε μίαν κερατιάν εις τή πόδια τόνσον δυνατήν, ώστε τήν εξαπλώσε με κρομμύτα.

Ο μικρός βοσκός ήθέλησε να άφελθη από τήν εύκαιρίαν δια να φύγη, άλλ' ο χωρικός, μακινώδης, εσηκώθη και τον εξαναΐασε. Τότε ή Μαρούσα, αδύνατη καθώς ήταν, ήλθε γενναίως εις βοήθειαν του νέου της φίλου. Δέν τα εκατάφερσεν όμως ή δυστυχισμένη, διότι με τήν πρώτην ξυλιά έπεσε κάτω.

— Έτσι ε, παληόπαιδο; εφώναξεν ο κακός χωρικός, ο όποιος ήτο υίός του νέου ιδιοκτήτου 'εσθ θάρινής τή ζωντανά σου να παχαίνουν εις βάρος μου, ε; Στά σου εγώ να σε μάθω να τα προσέχης.

— Αφισέ τον και δέν το ξανακάνει! εφώναξεν ή Μαρούσα κλαίουσα.

Ο Ανδρικός δέν έλεγε τίποτε. Υπερήφανος από τώρα, δέν κατεδέχετο να ζητήση χάριν. Εν ταύτοις εφοβήθη πολύ κ' έτρεμε σύσσωμος, όταν ο χωρικός τον έβαλε κάτω από τήν μασχάλην του, ως να ήτο δειμάτι σανού, κ' εξεκίνησε δια τή σπίτι.

Εις αυτό τή άναμεταξή, ο Κιντού, αφού έσυμμάζευσε τες γίδες, επαρουσίασθη εις τή πεδίον της μάχης. Όπως ο τράγος, άρμησε και αυτός εις βοήθειαν του κυρίου του κ' εδάγκασε τόνσον δυνατά τας κνήμας του έχθρου, ώστε τον ανάγκασε να ξεφονιάση από τον πόνον.

Κατά δυστυχίαν του Ανδρικού, αι απόπειραι του Κεμπάν και του Κιντού άλλο δέν έκαμαν παρά ναυξήσουν τον θυμόν του κακού χωρικού, ο όποιος αρχισε πάλιν να τον κτυπή.

— Θα πάγω να σε κλείσω στον άχυρώνα! του εΐπε, θά σε αφίσω εκεί μέσα ίσια μ' αυριο τήν αυγή, χωρίς φαγι, χωρίς πιότη, χωρίς φως. Αν φωνάζης, θά σε δειρώ, σάπαινε λοιπόν εΐδεμή κτυπή!

Τα έλεγεν αυτά κ' επήγαιεν όλονέν προς τήν έπαυλιν, ακολουθούμενος από τήν Μαρούσαν, τον Κιντού και τήν Κεμπάν, οι όποιοι έτρεχαν από πίσω πάντα όμως εις άρκστην απόστασιν από τή ραβδί του κακού εκείνου.

Τήν στιγμήν που τον εφυλάκιζαν, ο Ανδρικός, εις τήν απελπισίαν του, εκάμει να φύγη, αλλά δέν εκατόρθωσεν άλλο, παρά να ξυλισθή. Ο χωρικός, ο όποιος τήν στιγμήν εκείνην εβρίσκατο μόνος εις τήν έπαυλιν, τον εσπρωξεν εις τον άχυρώνα κ' εκλείδωσε τήν θύραν. Επειτα εβλυσε τον σκύλον του και τον έβαλε να όρμηση εναντίον του Κιντού.

Ο Κιντού, αν και μικρότερος, άντεστάθη γενναίως. Εις τή τέλος όμως ο έχθρός του τον έβαλε κάτω και τον εδάγκασε φεθερά, ενή ο χωρικός εξακαρδίκετο από τή γέλια... Ο δυστυχής σκύλος του Ανδρικού θά έμεινε εις τήν τόπον, αν ή Μαρούσα δέν κα-

τόρθωνα να τον τραβήξη και να φύγη... Τότε ένθουμήθη ότι τή σπίτι του Ανδρικού ήταν κάτω από τήν μικράν στήλην του καπνού, ή όποια εφαινετο εκεί-σμά, και αρχισε να τρέχη προς τή μέρος εκείνο. Ο Κιντού, μαντεύσας τήν ιδέαν της, τήν ήκολούθησε.

Και όταν είδαν να φεύγη ο Κιντού, τον όποιον εθεώρουν ως αντιπρόσωπον του κυρίου των, ή Αστέρω, οι δύο γίδες και ο τράγος εξεκίνησαν επίσης, δια να επιστρέφουν εις τόν σταυλον.

[Επειτα συνέχεια]
 ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
 [Κατά τή γαλλικόν του Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΠΑΙΤΝΙΑΙΑ

Αγαπητοί μου,
 Β τα παιγνίδια του παιζετε σεις, — ή τουλάχιστον που επαΐζατε όταν ήσθε μικρότεροι, — οι μεγάλοι πλουτίζουν.

Όχι βέβαια όλοι ότοι τα κατασκευάζουν και τα πωλούν, άλλ' εκείνοι οι όποιοι τα εφευρίσκουν. Εξεύρετε ένα μικρόν παιγνιδάκι, αποτελούμενον από στεφανήν εκ λευκοσιδήρου, επί της όποιας υπάρχει τεττωμένον όλίγον δέρμα, με μίαν τρύπαν εις τή μέσον, από τήν όποιαν περνά σπάγος. Τραβάτε τον σπάγον, και τότε αντιχέει μιά φωνή τόνσον στριγγή, τόνσον παρακινητή και παράξενη, που είνε αδύνατον να μη γελάση κανείς ή... να μη θυμώση. Τή παιγνιδάκι αυτό, τή απλούστατον άλλ' εύφύεστατον, τή επενόησε προ όλίγων ετών ένας παρισινός, ο όποιος τή ανώμασεν «ή φωνή της πεθερας μου», — φαίνεται ότι θά εΐχε κακήν πεθεράν, — και με αυτό εκάμε τήν τυχην του. Διότι επήρε «προνόμιον ευρεσιτεχνίας» κ' έντός των δύο πρώτων ετών εκέρδισε σωστόν εκατομμύριον!

Εδώ εις τήν Ελλάδα δέν υπάρχουν ακόμη εφευρέται παιγνιδίων. Οι εγγύριοι κατασκευασται περιορίζονται εις τή ναπομομούνται, μάλλον ή ήττον επιτυχώς, τή ευρωπαϊκά και να τα πωλούν εύθηνότερα. Ούτως ανεπτύχθη εσχάτως και αυτή ή βιομηχανία, ή όποια έχει πολλούς θιασώτας, ένθουμώμαι δε ότι μίαν χρονιάν και ο ίδιος ο Βασιλεύς, δια να τήν υποστηρίξη, ήγόρασε δια τή εγγονάκια του αποκλειστικώς παιγνίδια ελληνικά. Μεταξύ αυτών ήσαν και κοιλιαί φοροΐσαι βλάχικα ένδύμα-

τα, και κρομμύτα, ένδεδυμένοι ως εύζωνοι. Αυτά είνε, φαίνεται, έως τώρα τή μόνα πρωτότυπα προάβντα της βιομηχανίας αυτης, ή όποια άργότερα, όταν θαναπτύξη, και θά προδεύση, θά παρουσιάση βέβαια περισσότερα. Υπό τήν εποψιν αυτήν, όπως και υπό άλλας πολλάς, ο ελληνικός κόσμος, ή ελληνική ζωή, είνε ακόμη άνεμετάλλευτος. Αδύνατον λοιπόν να μη τήν εκμεταλλευθουν μίαν ήμέραν, και να μη δώσουν εις τή ελληνόπουλα παιγνίδια καθαυτό ελληνικά, όπως αι μικραί βλαγαχοΐλαι και τή ευζωνάκια.

Και δια να σας δείξω μέχρι ποίου βαθμού γίνεται αυτό εις τας άλλας χώρας, πόνσον εκεί οι εφευρέται και οι κατασκευασται άθυρμάτων επωφελοΐνται και των γεγονόντων άκμή, τή όποια συγκινούν τήν κοινήν γνώμην του τόπου των, θά σας εΐπω δια τή νέον παιγνίδι, τή όποιον φέτος εΐχε τήν μεγαλύτεραν επιτυχίαν εις τή Παρίσι.

Εις τή Παρίσι, καθώς ήξεύρετε, ή βιομηχανία των παιγνιδίων άμμάζει, και από εκεί διαδίδονται εις όλον τον κόσμο τή παιγνίδια της μδδδς. Εις τή Παρίσι επενοήθησαν τελευταίως και τή γουρουνακία εκείνα τή από λεπτόν καουτσούκ, τή όποια πρώτα φουσκόνουν, ρουσκόνουν, που λές, ότι θά σκάσουν, και επείτα ξεφουσκόνουν όλίγον κατ' όλίγον, και λιγνεύουν, και ρέθουν, και φοροΐν κατά τον άσσειότερον τρόπον.

Τή παιγνίδι αυτό, τή όποιον εΐχε παντού μεγάλην επιτυχίαν και απέφερε κέρδη σημαντικά, φέτος ετροποποιήθη όλίγον, και τή γουρουνακία εΐγινε... χρηματοκιβώτιον: (Τή χρηματοκιβώτιον της κυρίας Ουμπέρ!)

Ειξεύρετε βέβαια τήν υπόθεσιν Ουμπέρ, τήν μεγάλην αυτήν άπάτην, ή όποια συγκινεί από πέρσαι τή Παρίσι και τον κόσμο όλον. Η Θερασία Ουμπέρ, ή μεγαλύτερα άγύρτις του αΐωνος, εΐχεν εις τή σπίτι της ένα χρηματοκιβώτιον, εις τή όποιον ισχυρίζετο ότι υπήρχον 100 εκατομμύρια φράγκα επίδικα, τή όποια όμως δέν εΐχε τή δικαίωμα να έγύιση, πριν ήθελε τελειώση ή περι αυτών δίκην. Και τήν εκάμε τήν δίκην αυτήν, με πλαστούς αντιδίκους, δανειζομένη εν τώ μεταξύ όλόκληρα εκατομμύρια.

Επιτέλους οι δανισται της συνέλαβον όκονοίας και απέφασσαν ναοΐξουν τον περιφρημον αυτον θησαυρόν. Αλλ' ή κυρία Ουμπέρ, με όλην της τήν οικογένειαν, εΐχεν ήδη δραπετεύση, και έταν τή χρηματοκιβώτιον ήνοΐχθη δια της βίας, εδρέθη έντελώς κενόν! και οι δανισται της άγύριδος έμειναν εις τή κρύα του λουτροΐ!

Εσχάτως ή οικογένεια Ουμπέρ συνελήθη εις τήν Μαδρίτην, ήχθη εις

τή Παρίσι, και ή υπόθεσις είνε πάλιν τή ζήτημα της ήμέρας. Και επωφελήθη άμέσως ο παρισινός εφευρέτης, δια να κατασκευάση τή νέον του παιγνίδι, τή παιγνίδι της ήμέρας: Τή χρηματοκιβώτιον της κυρίας Ουμπέρ είνε μικρόν κιβώτιον κομψότατον, καθ' όλα όμοιον με τή μεγάλα, με τήν διαφοράν ότι από πίσω έχει στήμιον. Φυσάτε από εκεί, και άμέσως τή δύο φύλλα ανοίγουν εμπρός, και παρουσιάζεται μία φούσκα από καουτσούκ, γεμάτη... άέρα φρέσκον, με τήν επύγραφήν 100, 000, 000. Πausτε να φυσάτε, ή φούσκα όλίγον κατ' όλίγον ξεφουσκόνει, πίπτει, και τή φύλλα του χρηματοκιβωτίου κλείουν πάλιν μόνα των, με μικρόν κρότον... ειρωνικώτατον.

Είνε περιτόν να σας εΐπω, ότι δέν έμεινε φέτος παρισινός που να μνή άγοράση τή χρηματοκιβώτιον της κυρίας Ουμπέρ, και ότι όλα τή άλλα παρισινά παιγνίδια, παλαιά και νέα, άρχισαν προ της εύφυστάτης και τόνσον επικαίρου αυτης επινόησεως. Και ο εύτυχής εφευρέτης εκέρδισε παρ' όλίγον... όσα εδανείσθη ή κυρία Ουμπέρ!

Λέγουν, ότι με τή παιγνίδι αυτό έγελούσαν πολύ περισσότερον οι μεγάλοι παρά οι μικροί. Και τή πιστεύω.

Σας άσπάζομαι
 ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

2.
 Τά καλλίτερα μακαρόνια.

Λέγουν, ότι τή καλλίτερα μακαρόνια είνε τή ιταλικά, ναπολιτάνικα ή μιλιανέζικα. Προσθέτουμ μάλιστα ότι δέν πειράζει που είνε όλίγον άκριβά, διότι πληθαίνουσι εις τή βράστμον κ' έρχονται ίσα-ίσα με τή εγγύρια.

Αυτά όλα είνε πλάναι οικτραί. Τά καλλίτερα μακαρόνια είνε τή φυτικά, δηλαδή τή μακαρόνια του περιβολιοΐ, τή όποια ιδού με πόσον εύκολον τρόπον κατασκευάζονται:

Ανοίγετε άδλακας με τή άροτρον, — ή με τήν άξίαν — και εις τας άδλακας αυτας χύνετε μίγμα αυτών, βουτύρου και γάλακτος, τή όποια κτυπάτε καλά. Επειτα τή σκεπάζετε. Τέλος φυτεύετε από πάνω κατ' άσειράν ραβδία μετάλλικα, — π:χ: σύρματα από παληές άμβρέλες, βέργες παραπετασμάτων κτλ. — και όταν ή πλάστα φυτρώση, θά τυλιχθή γύρω εις τή ραβδία, και ούτω θά σχηματισθουν τή ποικίτρινα και γευστικώτατα εκείνα σωληνάκια, τή όποια ήμεΐς ονομάζομεν μακαρόνια, οι δέ λογιώτατοι σκωλληκίδδς!!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

μου Ναυσικά, βλέπεις νότες μαύρες και νότες λευκές νάνεβοκατεβαίνουν εις τα πεντόγραμμα.

Η ζωή του ανθρώπου ομοιάζει με μουσικήν φράσιν, τὸ κλειδί τῆς ὁποίας σχηματίζει ἕνας ἀνθισμένος κλάδος τριανταφυλλιάς.

Πρῶτα μία νότα λευκή ἕνας ἦχος γέλωτος κρυσταλλίνου κ' εὐτυχισμένου, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν διαρκεῖ πολὺ... Ἡ λευκὴ αὐτὴ νότα εἶνε ἡ ἀκτινοβόλος παιδικὴ ἡλικία.

Ἐπειτα μία νότα μαύρη, τὴν ὁποίαν διαβάθουν μόνον οἱ ὀκνηροὶ εἶνε ἡ ἡλικία τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ παιδρα νεότης: μία νότα λευκὴ, πού μας κἀμνει νὰ λησμονήσωμεν τὴν μαύρην. Ὡ, τί γλυκὺς ποῦ εἶνε ὁ ἦχος αὐτός, καὶ τί ἰσχυρός, καὶ τί μεθυστικὸς!

Ἐπειτα ἀκόμη μία νότα μαύρη: εἶνε ἡ ὠριμὴ ἡλικία, ἡ ἡλικία τῶν ἀνησυχιῶν, τῶν μεριμῶν καὶ τῶν φροντίδων.

Τώρα νότες λευκὲς καὶ νότες μαύρες, μικραὶ λύπαι καὶ μικραὶ χαραὶ, διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μαλλιά γίνονται κατὰλευκα κ' ἕνας ἄγγελος κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ μᾶς πάρῃ μαζί του.

Καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἀκόμη εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς νότα λευκὴ.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τὰ πέντε τέκνα τοῦ πλοίαρχου Χώβ δὲν τὸν εἶχαν συνειθισμένον εἰς σκηναὶς δακρύων διὰ τοῦτο εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἀπέναντι τῆς ἀπελπισίας τῆς ἐγγονῆς του. Πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ;

— Σῶπα! σῶπα! μικρούλα μου, ἡσυχάσε, τῇ ἔλεγε κτυπῶν θεραπευτικῶς τὴν ράχιν της, ὡς ἂν εἶχε νὰ κάμῃ με κανένα γατάκι. Ὁ Φρειδερίκος ἐλησμόνησε νὰ μᾶς προειδοποιήσῃ, ἀλήθεια... ἀλλὰ τί πειράζει! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χύσῃς οὔτε ἕνα δάκρυ, καὶ δταν μᾶς γνωρίσῃς καλλίτερα, θὰ ἴδῃς διὲν εἶμεθα τόσο φοβεροί, ὅσον φαινόμεθα.

Ἡξεύρω, ὅτι δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον νὰ ἔρχεται κανεὶς ἐστὶ ἐξαφνικὰ ἕς ἕνα σπῆι καὶ νὰ μὴν εὐρίσκη οὔτε φωτιᾶν οὔτε φῶς· κακοτυχία, κακὴ σύμπτωση, διότι παρόμοιον πρᾶγμα ἔχει νὰ μᾶς συμ-

βῇ τουλάχιστον ἕξ μῆνες!... Καὶ τί βροχή! σωτὸς κατακλυσμὸς! Γι' αὐτὸ δὲν μου φαίνεται παράξενο ποῦ τα ἐσάστιες, γιὰτί κ' ἐγὼ ἐστὶ θέσι σου τὰ ἴδια θὰ πάθαινα...

Ἡκούετο ἤδη εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον κρότος βημάτων, τὰ ὅποια ἐπλησίαζαν. Ἡ κυρία Χώβ θὰ ἐπέστρεφεν. Ἡ Αἰμιλία ἔδραξεν βιαστικὰ τὰς χεῖρας τοῦ πάππου της.

— Ἐτελείωσεν, ἀνέκραξε, ρίπτουσα πρὸς τὰ ὀπίσω ὀλόκληρον δάσος ἀπὸ μαλλιά μαύρα καὶ σῖγουρά· ἡουχάστε, παππού, δὲν θὰ το ξανακάμω.

— Δοξά σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ κ. Χώβ, κατευχαριστημένος διὰ τὴν τροπήν, τὴν ὁποίαν ἐλάβανον τὰ πρᾶγματα. Βγάλε γρήγορα τὸ καπέλο σου καὶ τὸ ἐπαναφόρε σου· εἶσαι βρεγμένη, μούσκεμα, καίμενο μου κορίτσι... Καλά!... Τώρα ἀφισέ με νὰ σε κυττάξω με τὴν ἡσυχία μου, γιὰ νὰ ἴδῶ τίνος μοιάζεις.. Ὅλοι οἱ Χώβ εἶνε ξανθοί· ἐπῆρες λοιπὸν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μητέρας σου, ἂν καὶ δὲν μου φαίνεσαι τόσο εὐμορφῆ, — μὴ σευ κακοφαινεται, — ὅσον ἐκείνη. Εἶσαι με-

λαχροινὴ σὰν γυφτοπούλα. Σήκωσε λιγὰκι τὰ μάτια, μὴ φοβάσαι. Διαβάξω ὅτὸ πρόσωπό σου ὅτι εἶσαι καλὸ κορίτσι, καί, εὐμορφῆ ἢ ὄχι, μοῦ ἀρέσεις. Δὸς μου ἀκόμη ἕνα φιλί, καὶ τώρα πήγαινε νὰ φιλήσῃς καὶ τὴν γιαγιά σου, προσέθεσεν ὠθῶν τὴν Αἰμιλίαν πρὸς τὴν κυρίαν Χώβ, ἡ ὁποία ἴστατο εὐθυτενῆς καὶ ἀκαμπτος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, καὶ μόλις ἤγγισεν τὸ κοράσιον διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων.

— Αὐτοῦμαι πολὺ πού σας ἐνοχλῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Αἰμιλία.

— Δὲν μας προσενεῖς καμμίαν ἐνόχλησιν, ἀπεκρίθη ὁ πάππος τῆς· ἔλα νὰ στεγνώσῃς κοντὰ ἐστὶ φωτιά, ὅσφ ἐτοιμάζεται τὸ δεῖπνόν σου.

Ἄλλ' ἡ κυρία Χώβ δὲν εἶπε λέξιν. Ἡ Αἰμιλία ἐδειλάσεν ἀκόμη περισσώτερον, κ' ἐκάθησεν ἄκρη ἄκρη εἰς μίαν καρέκλαν μόνον μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν, ἐτόλμησε νὰ ρίψῃ βλέμματα τριγύρω της.

ὑπὸ τὴν λαμπρὰν φλόγα τῆς ἐστίας, τὰ πάντα εἶχον προσλάβῃ ἔψιν φαιδρᾶν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ τόσῳ καθήριον, ὥστε θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὐρέθη ἔξωφρα εἰς τὴν Ὀλλανδίαν. Ἡ κυρία Χώβ δὲν ἀνείχετο εἰς τὸ σπῆι της οὔτε τὸ ἐλάχιστον μόριον σκόνης. Ἐλαθρεπιτίετο κανεὶς εἰς τὰ ἐπιπλα τὰ ἐκ βερνικωμένης δρυός, καὶ τὸ χάλκινον κιγκλιδωμά τῆς ἐστίας ἔλαμπεν ὡς χρυσοῦν, τόσο ἐπιμελῶς ἐτρίβετο κ' ἐστιλβόνετο κάθε πρωί.

«Ὁρατὸν δωμάτιον, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία. Εἶνε μία χαρὰ νὰ μένη κανεὶς ἐδῶ μέσα. Θὰ το ἔλεγα τοῦ παπποῦ, ἀλλὰ δὲν τολμῶ. Ὅμιλῶ πάντοτε πολὺ, καὶ συχνὰ χωρὶς λόγων. Θὰ προσπαθῆσω νὰ μείνω ἡσυχῆ, καὶ δὲν θὰ νοίξω τὸ στόμα, παρὰ διὰ νὰποκριθῶ εἰς ὅτι μ' ἐρωτήσουν.»

Φρόνιμον πρόγραμμα ἀλλὰ καὶ δυσεκτέλεστον διὰ χαρακτῆρα ζωηρὸν καὶ ἀνήσυχον, ὅπως ὁ ἰδικὸς της.

— Εἶνε ὀλοι καλὰ ὅτὸ σπῆι σας; τὴν ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Μάλιστα, παππού.

— Πῶς ἤλθε;

— Μ' ἕνα φίλον τοῦ μπαμπᾶ ἕως τὰ μισὰ τοῦ δρόμου· διὰ τὸ ἐπιλοιπον ἤμουν συστημένη εἰς τὸν ἔδρηγόν τοῦ τραίνου.

— Καὶ δὲν ἐφοβήθης;

— Ἄ, ὄχι, παππού· δὲν εἶμαι πιά μικρὸ παιδί.

— Οὔτε καὶ δταν ἐταξείδευσες μετὸ λεωφορεῖον; Οἱ δρόμοι εἶνε πολὺ ἀσχημοί, καὶ θὰ ἐτραντάζετο πολὺ ἔ;

— Ὅσφ γι' αὐτό, ναί, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία μ' ἐκρηξίν γέλωτος, τὴν ὁποίαν κατέπνιξε σχεδὸν ἀμείωτος. Ἐπετρέπετο ἄρᾳ γε νὰ γελοῦν εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆι:..

— Ἦσαν καὶ ἄλλοι ἐπιβάται εἰς τὸ λεωφορεῖον; ἠρώτησεν ὁ πάππος της, ὁ

ὁποῖος δὲν ἤξευρε τί νὰ της εἶπῃ διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον θάρρος.

— Ὡ, ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, λησμονοῦσα διαμῆς ὄλας τῆς τὰς ἀποφάσεις· δὲν ἦταν κανένας, παρὰ μόνον ἕνα κορίτσι, τόσο εὐμορφῆ καὶ τόσο χαριτωμένον, ὥστε ἀμέσως ἐγίναμεν φίλαι. Ὀνομάζεται Χαρὰ Σάμβορν ν. Περίεργον ὄνομα, ἀλλὰ τῆς ταιριάζει θαυμάσια, διότι πραγματικῶς εἶνε μίᾳ χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς...

— Πόσα πρᾶγματα ἀνεκάλυφες εἰς ταξείδι δύο μόνον ὠρῶν καὶ με σκοτάδι μάλιστα! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, γελῶν.

— Ἐλαβα εὐκαιρίαν νὰ τὴν ἴδῶ εἰς τὸν σταθμὸν, ἀπήντησε τὸ κοράσιον. Εἶχεν ὑπάγῃ ν' ἀγοράσῃ κάτι πρᾶγματα εἰς τὸ Πωνωσάκ, καὶ ἠτόπλεον ἐτήνημαζα δταν ἀνέβηκα κ' ἐγώ. Ὅταν ἤκουσε νὰ ἐρωτῶ τὸν ἔδρηγόν εἰς ποῖον μέρος κατοικεῖτε, ἐμάντευσε ποῖα εἶμαι, καὶ ἀρχίσαιμεν νὰ συνομιλοῦμεν. Φαντασθῆτε, παππού, — τί περίεργο πρᾶγμα! — νὰ θυμᾶται ὅτι ἐπαίξε μαζί μου ἔταν ἡμεθα ἐδῶ, πρὸ δέκα ἐτῶν! Ἐγὼ δὲν το θυμᾶμαι καθόλου... Ἰσως ὅμως ἐπειδὴ εἶμαι δύο χρόνια μικροτέρα της. Μὰ τί χαριτωμένο κορίτσι, παππού! καὶ τί ὑψηλὴ, καὶ τί καλοκαμωμένη, καὶ τί εὐμορφῆ τουαλέττα ποῦ εἶχε! Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἔχει τὸ ταῖρι της ἕς ὅλη τὴ χώρα!

Ὁ κ. Χώβ ἐμειδίασε διὰ τὸν νεανικὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν ἀλλ' ἡ σύζυγός του ἀνέκραξε με ὕφος σαρκαστικῶτατον:

— Τί καλὸ κορίτσι κ' αὐτὴ ἡ Χαρὰ Σάμβορν! Μὰ ἦταν νὰ διαλέξῃ τέτοια μέρα διὰ νὰ ὑπάγῃ ὅτὸ Πωνωσάκ;

Πῶς! ἡ γιαγιά ἦτο ἐκεῖ; Ὡ, ἂν ἡ Αἰμιλία τὸ ἤξευρε, θὰ ἐδάγκανε τὴν γλῶσσάν της διὰ νὰ μὴν ὀμιλήσῃ τόσο... Κ' εἰσώπα καταφοβισμένη, δταν ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος ἤλθε πρὸς βοήθειάν της:

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὰ διὰ τὴν Χαρὰν Σάμβορν, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του· μὰ τί ἔχεις ἐναντίον της;

— Φημιζεταὶ ὅτι ἄγει καὶ φέρει ὄλα τὰ κορίτσια τοῦ Κιμπασέτου, καὶ αὐτὴ δὲν εἶνε καθόλου καλὴ φήμη.

— Καὶ γιὰτί τάχα; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ὠρισμένως ἐλάβανεν τὸ μέρος τῆς Χαρᾶς. Ἄν ἄγῃ τὰς φίλας της, καθὼς λέγεις, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε ἡ εὐφυστέρα ἀπ' ὄλας. Δι' ὄλα ἐνδιαφέρεται, αὐτὴ ἡ μικρὰ, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ πολιτικά, διότι ποτὲ δὲν ἔρχεται ἐδῶ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ τὰ νέα. Περὶ τίνος συνωμιλήσας μαζί της, Αἰμιλία;

— Περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, θέλουσα νὰ ὑπεκφυγῇ.

— Σὰν τί, δηλαδή; ἐπέμεινεν ὁ πλοίαρχος.

— Περὶ τῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ἔ-

βλεπαίεις τὸ Κιμπασέτον, εἶπεν ἡ Αἰμιλία — Ἐπομένως θὰ σου εἶπε καὶ γιὰ μᾶς. Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω τί πληροφορίας σοῦ ἔδωκε.

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι δύσκολα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰπαντήσῃ πρὸ φλύαρον γυναῖκα, ἀπὸ τὴν ὑπερήτριάν σας Ἐσθήρ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία χωρὶς νὰ θέλῃ.

Ἄλλᾳ... ποῦ εὐρίσκεν ἐδῶ ὁ πάππος της τὸ ἀστεῖον, διὰ νὰ γελάσῃ τόσο δυνατὰ, ἐν ᾧ ἡ μάμμη ἀνέκραξε:

— Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα, ὅτι ἡ Χαρὰ εἶνε τρελλή;

— Ἄ, μὰ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος· ἦτο μίᾳ ἄκακος ἀστειδότης· τὰ κορίτσια τοὺς ἀρέσει νὰ γελοῦν... Νὰ εἶσαι δικαία, Εὐνίκη, διότι καὶ σὺ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Χαρᾶς... ὡς εἶνε! Τί ἄλλα σοῦ εἶπεν ἡ νέα σου φίλη, Αἰμιλίτσα;

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΤΑΝΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'

«Γκρρρίνν! γκρρρίνν. — Τὸ κουδουνὶ κτυπᾷ! λέγει ὁ Τάκης.

— Ποῖος νὰ εἶνε; λέγει ὁ Τοτός.

Καὶ ἀμέσως οἱ δύο μηχανικοὶ τὰφίνουν ὄλα στὴ μέση καὶ τρέχουν ἐστὴν ἐξώθυρα.

Εἶνε ὁ ταχυδρόμος, καὶ τοὺς δίδει ἕνα γράμμα, — ἕνα γράμμα γι' αὐτοὺς, διότι ὁ φάκελλος ἀπέξω γράφει τὰ ὀνόματά των!

Ἡ χαρὰ των εἶνε μεγάλη. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὁ Τάκης δὲν ἔερε ἀκόμη νὰ διαβάσῃ, ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Τοτός δὲν ἔερε ἄλλο τόσο.

Τρέχουν λοιπὸν ἐστὴ μαμμά, νὰ τοὺς διαβάσῃ τὸ γράμμα.

Εἶνε ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη των τὴ Λιλίκα, ἡ ὁποία τοὺς γράφει ὅτι θὰ τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὴν δεχθῶν.»

Ἄκουε ἐκεῖ! καὶ γιὰτί ὄχι; Μεγάλῃ εὐχαρίστησι μάλιστα!

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός δὲν ἔερου νὰ διαβάζουν καὶ φυσικὰ δὲν ἔρου οὔτε νὰ γράφουν.

Πῶς λοιπὸν θάπαντήσουν τῆς Λιλίκας, γιὰ νὰ της πούν ὅτι τὴν περιμένουν μετὰ χαρᾶς;

Ἐσκέφθησαν, ἐσκέφθησαν καὶ το ἠύραν. Δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ της στείλουν τὰς εἰκόνας των, καὶ νὰ παρακαλέσουν πάλι τὴν μαμμά, νὰ γράψῃ δυὸ λέξεις ἀπὸ κάτω: Ὁ Τάκης λοιπὸν ἐζωγράφισε τὴν εἰκόνα τοῦ Τοτοῦ, καὶ ὁ Τοτός ἐζωγράφισε τὴν εἰκόνα τοῦ Τάκη.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός δὲν μοιάζουν... μὰ δὲν μοιάζουν καθόλου. Ἀλλὰ καὶ ἐστὶ, οἱ εἰκόνας των εἶνε πολὺ διασκεδαστικῆς, καὶ βέβαια ἡ ἐξαδέλφη των θὰ ἐκαρδιοσθῇ ἀπὸ τὰ γέλια μόλις τὲς ἴδῃ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

